

Nr. 5

1965

Ärg. 6

Jesus sade:
"Kommen till mig, I
alla, som arbeten och
ären betungade,
så skall jag giva eder
ro.

Tagen på eder mitt
ok och lären av mig,
ty jag är saktmodig
och ödmjuk i hjärtat:
så skolen I finna ro
för edra själar.

Ty mitt ok är milt,
och min börda är
lätt."

Matt. 11:28—30

Är det LÄTT- eller SVÅRT ATT VARA EN KRISTEN?

OK OCH BÖRDOR — är det något att erbjuda redan betunga-
de människor? Har vi inte alla nog att bära på av sådant som
gör livet bekymmersamt och svårt? — Så kommer kristen-
domen med ännu större krav på oss — med nya ok och bördor.
Det orkar jag inte med! —

Ja, så tänker många. —

Lyssna då till Jesu paradoxala ord: "Mitt ok är *milt* och min
börda är *lätt*." — Milt och lätt — inte besvärligt och tungt!

Men hur kan detta vara möjligt? invänder någon. Jag har
försökt och misslyckats — ingen orkar med de krav som ställs
på den som vill taga sin kristendom på allvar. —

Min vän, kanske felet var att du ensam och med bara dina
egna resurser sökte klara det? — KOMMEN TILL MIG...
säger Jesus. Hemligheten är att du måste sammanokas med
Honom — med Jesus vid din sida blir allt så annorlunda. Han
är stark, när du är svag, Hans kraft är allttillräcklig — den
räcker till att bära både dig och dina bördor. Livet blir inte
svårt utan lätt — uppgiften härlig och ej tung. Du får säga
med Paulus: "Allt förmår jag genom Honom som giver mig
kraft!"

Anders B. Andersson

I sin artikelserie om väckelsen tar Arne Imsen i detta avsnitt upp frågan om väckelsens marodörer — människor som på olika sätt söker exploatera Guds verk, för egna själviska syften.

VÄCKELSEN och dess MARODÖRER

Den levande kristendomens farligaste motståndare och stora förförare finns bland alla namnkristna medlöpare. Kristus har många beundrare men mycket få efterföljare. I den namnkristna hopen figurerar ej så sällan en väckelses hängivna beundrare eller ännu oftare dess bittra belackare, men aldrig dess bärare.

* * *

Smarta och beskäftiga individer med kristen täckmantel gör gärna sällskap med en andlig verksamhet, som låter tala om sig. Utan skrupler gör de väckelsen till marknad för sina privata vinstintressen. De kommer in i väckelsen med oärliga motiv. Tyvärr kommer väckelsen aldrig in i dem! Visserligen kan de ömsa skinn och anpassa sig i sitt yttre beteende, men eftersom deras gamla spekulativa natur är oförändrad, kommer den för sin list och slughet kände och därför hårt trängde överlöparen få det mycket trängre i den nya miljön. I väckelseatmosfären mognar både ont och gott otroligt fort. Frukten avslöjar trädet och gärningarna människan. Finns det ett oärligt uppsåt bakom det kristna engagemanget kommer detta så småningom att fullständigt avslöjande flyta upp till ytan och ge klara besked om personlighetens verkliga jag. Det är alltid svårt att se sig bedragen. Särskilt obehagliga och förkrossande blir sådana upplevelser då man motvilligt nödgas konstatera att scharlatanen opererar som medarbetare och förkunnare. Försoning och gemenskap utan sinnesändring blir omöjlig, varför uppgörelsen måste komma. Sådana sammandrabbningar kan till en tid skada Guds verk och bli tillfälligt hämmande. Men en verksamhet byggd på Guds ord med vilja att söka Andens ledning har mycket effektiva vapen att bekämpa dessa sorgliga företeelser med. Där det finns kraft till andliga förlösningar finns det också kraft att näpsa synden, isolera och forsla ut förhärdade existenser, som

väljer att framhärda i sitt avskyvärda lättsinne. En församling som skattar högst att förverkliga nya testamentets ideal i sitt inre liv, låter icke allmänna opinionens mönster och reaktioner bli vägledande i sin kamp mot det onda.

Väckelse betyder dödsstöten för personkulten, girigheten och karriärjakten, ty detta är avgudadyrkan, den fallna människans tillbedjan av sitt själviska jag. Om dessa starka drifter icke bekämpas i Andens kraft kommer de att ta herraväldet och bli drivkraften till imponerande prestationer i profana eller religiösa sammanhang men också att föra sina trålar allt längre bort från en sann och fri andlig gemenskap där Kristi kors icke bara är symbol, men Guds kraft till frälsning.

* * *

Ärelystna kristna spejar ivrigt efter den stora dag då de skall få fritt spelrum för de hämdgiriga planer de när för att trampa ner enskilda personer, grupper eller församlingar som de tvingats lämna på grund av sin stora brist på ödmjukhet. Sådana vädrar morgonluft då en ny verksamhet drar fram i landet, ty av den menar de sig kunna göra en lämplig lokal plattform för alla sina otidiga anfall mot den församling som hade kurage nog att placera dem utanför en gemenskap de visade mycket liten aktning. Denna kategori av högröstade och hårdnackade oroselement är det största hot en väckelse kan utsättas för. Där sådana personer får något inflytande är verksamheten dömd till undergång om den icke kan räddas från denna belastning. Det är nämligen icke väckelse dessa människor söker utan revansch och upprättelse och eftersom de tagit sin sak i egna händer har de fått Guds ord emot sig. De kommer aldrig att kunna uträtta något positivt för Guds rike förrän de ödmjukar sig och ger rum för ett förlåtande sinnelag.

Forts. på sid. 14.

JESUS FRÄLSAR- KALLAR- LEDER-

För ett år sedan hade jag inte en tanke på att bli ett Herrens vittne, eller att gå ut och förkunna Kristus. Mina framtidsplaner voro helt andra. Jag hade ett stort intresse: min bil och mitt arbete som bilmekaniker.

I ett Maranatomöte fick mina föräldrar uppleva Gud på ett mäktigt sätt. De uppmanade också oss ungdomar att besöka ett sådant möte. Vi drev gäck med dem och instämde istället i vad andra sade om dessa möten — att det var dårskap och fanatism. Dock bar det sig ej bättre, än att vi en gång i alla fall följde våra föräldrar till ett Maranatomöte i Jönköping. Där fick vi också uppleva Guds närvaro och kraft på ett sätt som vi inte var vana vid. Vi fick se hur sjuka blev helade och syndare frälsta. —

I denna atmosfär av Guds närvaro rasade mitt eget livs byggnad samman. Jag som trodde jag var frälst... Nu fick jag se mig själv inför Gud, utblottad, fattig, blind, naken. Men i den stund jag gav mitt liv på nytt i Guds hand, fick jag erfara hur Jesus lade grunden till en ny byggnad i mitt liv — det gamla var förgånget.

Genom en förunderlig Guds ledning kom jag sedan på sommaren till Hönö på semester. Där fick jag bekräftelse på vad jag i mitt inre känt, men ej vågat säga för någon människa: Gud kallade mig till ett vittne åt sig. Jag skulle bara inte tvivla på Hans ord, utan gå ut på Hans löften, så skulle jag få uppleva Hans välsignelse över mitt liv. Då jag ställde mig

Oliver Strömgård

*En ung man – bilmekaniker – möter
Gud i ett Maranatomöte –
Tänds –
Sänds –
Lämnar framtidsjobbet och går ut
som ett Jesu vittne
...Och alltsammans
har skett på mindre
än ett år. –*

till Guds förfogande fick jag också uppleva en mäktig förnyelse som löste mig från människofruktan och gav mig en härlig kraft att frimodigt bekänna Jesu namn. —

Jesus förmår att förvandla — syndaren gör Han rättfärdig — den svage gör Han stark — den trötte ger Han ny kraft. Halleluja!

Så gick sommaren och bibelskolan i Stockholm skulle börja. Jag visste att jag skulle vara med där — Jesus hade ju kallat mig ut på fältet. När jag begärde en månads ledighet från mitt arbete fick jag först nej. — En vecka fick jag dock och åkte då till bibelskolan full av förväntan — samtidigt med en viss bävan förstås. Skulle Gud kunna använda mig i sitt rike? — Där på bibelskolan fick jag starkt uppleva hur två makter stred om mitt liv. Djävulen gjorde allt för att jag skulle komma på sidan om Guds plan, men Jesus såg mig i min kamp och jag fick uppleva hur Jesu seger också blev min. —

Jag tackar också Gud för att jag fått komma bort från den inställningen att man skall tiggas och bedja Gud om det som Han redan givit. De nyfrälsta behöver ej bedja om Helig Ande — utan få taga emot vad som redan blivit oss givet. Vi får tacka Gud för andeutgjutelsen och leva i Anden — vi får bara gå in i väckelsen och leva i den. Pris ske Gud!

Sedan nyår har jag tillsammans med Sven Nymo från Norge varit i Falun—Borlänge

Forts. på sid. 12.

ELDEN BRINNER I FALKÖPING

Charles Tönder

berättar:

Sionförsamlingen i Falköping upplever stora ting. Vi har sett ofrälsta ungdomar komma och överlämna sig åt Herren. Flera har också mottagit Andens dop. Pris ske Gud!

Lördagen den 27 febr. hade vi en stor dopförrättning när åtta vänner fick följa Jesus i dopets grav. Halleluja! De flesta var nyfrälsta. Sion, vår präktiga lokal var fullsatt av människor. Den Helige Ande föll över flera av de nyfrälsta i dopgraven och feststämningen var utan motstycke.

Vi tackar Gud för vad som sker bland oss och vi har tro för ännu större segrar i Jesu namn.

Församlingen har också öppnat fast utpostverksamhet i Skara och Ulricehamn.

Vännerna i Sion gör en helhjärtad insats i arbetet både hemma och på utposterna. De tar del i mötena med bön och vittnesbörd och hjälper i eftermötena längtande människor fram till Jesus. De nyfrälstas vittnesbörd och brinnande iver för själars frälsning är en stor inspiration.

Evangelisterna Inga Hall och Göta Löfsund har verkat här till stor välsignelse. De har båda nu rest till England för språkstudier, med tanke på att senare gå ut som missionärer. Bed för dem — de behöver våra förböner.

Charles Tönder.

MITT VITNESBÖRD:

När jag läst vittnesbörden i Midnattsropet från frigjorda och lyckliga människor, som vill leva för Jesus, har jag också känt behov av att få tala om vad Gud har gjort i mitt liv. —

Jag är just idag så lycklig i Herren att jag känner mig tvingad att få tala om min glädje. —

Jag blev frälst 1960. Ett par år senare fick jag också dopfrågan klar. Den organisation jag tillhörde förnekade sakramenten och jag vågade ej låta döpa mig av risk att bli utesluten därifrån. Istället gick jag allt oftare till Maranatomötena i Göteborg och lyssnade på de lyckliga vännerna där. O, vad jag önskade att få vara en av dem. Detta var livet för mig kände jag. —

Gud slutade dock inte att tala till mig om dopfrågan. Till slut orkade jag inte spjärna emot längre, utan anmälde mig till dop i Maranata i Stockholm, där jag då bodde. Den 6 mars

fick jag nåd att följa Jesus i dopets grav. Det var ett offentligt lördagskvällsmöte och mycket folk församlat. Redan dagen därpå var det bekant i det samfund jag verkade i. Som straff för att jag lät döpa mig i Maranata fick jag avbryta mina studier i deras skola och resa hem. Så behandlas den som vill lyda Gud och gå Ordets väg och detta av en organisation som är känd för sin stora hjälpverksamhet. Nåja, huvudsaken är att jag blivit döpt i Jesu namn och är frigjord och salig i Honom. —

Nu får jag utstå hån och smälek, men jag tycker att det är så stort att få tillhöra Jesus och gå Hans väg. —

Till dig, käre läsare, som inte är döpt, vill jag säga: "Varför dröjer du? Stå upp och låt döpa dig och avtvå dina synder och åkalla därvid Hans namn..." Gud välsigne dig!

Lars-Olof Glans
18 år och nydöpt.

MISSIONENS HERRE KALLAR...

Redan som fyraåring kände jag att Jesus kallade mig att mottaga Hans frälsning. Jag har den stora förmånen att ha en bedjande far och mor. Detta gjorde att vi barn redan i tidiga år längtade efter Gud och Hans frälsning. Samtidigt kände jag också hur Gud kallade mig till sin tjänst. Jesu missionsbefallning är lika aktuell i dag, som när Jesus första gången gav den till sina lärjungar. —

Jesus kallar ännu idag. Se, huru fälten mogna till skörd — men var är skördemännen? Många har svarat ja på kallelsen, men många dröja ännu. Just din plats kan ingen fylla. Herren behöver just din kraft och din insats. Hela världen är vårt arbetsfält. Vi kan tjäna Jesus i hemmet, i skolan, på arbetsplatsen, ja, överallt. —

Och du, min ofrälste vän, Jesus kallar dig till frälsning just nu. Överlämna ditt liv åt Honom och Han skänker förlåtelse för synden och ditt längtande hjärta frid. —

Göta Löfsund

Arne Imsen presenterar här två ungdomar som har kallelse att gå ut på missionsfältet. — De båda befinner sig nu i England för att förkovra sig i språk. Låt oss följa dem med våra förböner!

Bland den stora ungdomsskara, som nåtts av Maranataropet och förnummit kallelsen till helig tjänst i Guds stora vingård, har vi glädjen att presentera två systrar vars insatser i Sionförsamlingen i Falköping och på andra platser satt djupa spår efter sig. Med trohet och ungdomlig hänförelse har de osjälviskt tjänat för Guds verks framgång, och de delar välsignelserna med vännerna i Falköping av den glädjeskörd deras tåreskörd nu ses bära. Vi följer systrarna Inga Hall och Göta Löfsund med våra förböner och är förvissade om att de kommer att lyckas väl i sina förberedelser för uppgifter de ser vänta bland andra folk i andra länder.

Arne Imsen

Vi känner alla berättelsen om huru Abraham fick befallning av Gud att offra sin son Isak. — Det var säkert kamp i Abrahams själ då Gud begärde hans ende son och det käraste han ägde. Men Abraham var en gudfruktig man som i allt ville göra Guds vilja. Därför gav han sitt offer och var villig att göra vad Herren begärde av honom. —

Det var säkert inte så lätt att svara på de frågor sonen ställde under vandringen upp till offeraltaret: "Se, här är elden och veden, men var är fåret till brännoffret, min fader?" — Men Abraham var övertygad i sitt innersta om att Gud till och med var mäktigt att uppväcka från de döda, och därför svarar han stilla: "Gud utser nog offret, min son." —

Av fortsättningen känner vi också till att Gud hade utsett ett annat offer — Abraham fick tillbaka sin son av Gud. —

Huru handlar du och jag? Är vi villiga att ge Gud vad Han begär av oss? Ibland får jag en känsla av att många tvekar — vågar ej ge sitt offer. Så var det med mig. — Jag vill här nämna något om min egen upplevelse — det kanske kan bli någon till hjälp. —

Forts. på sid. 13.

"..DESSA ÄRO FÖDDA DÄR.."

Predikan i sammandrag

Av Enock Karlsson

Enock Karlsson

Ps. 87: 1—7.

Då vi tänker på det andliga Sion kunna vi inte annat än fröjda oss och vara glada. Denna stad har Herren själv grundat och den står på de heliga bergen. Detta är en mycket gammal stad, ty här bodde ju Abel, Enock, Noa och Abraham, samt hela raden av de heliga fram till våra dagar. Därav förstå vi att staden fanns till före floden och att den ännu finns, det vet vi också. Halleluja!

Innevånarna i denna stad har alltid varit äkta sioniter. Alla har blivit *födda* där — födda in i den himmelska släkten. Detta beror icke på att de tillhör, eller har tillhört någon viss väckelse-rörelse, kyrka eller samfund. Nej, de *tillhör Herren*, därför är de fria *medborgare* — medborgare med rättigheter och skyldigheter. Det finns ett otal av kyrkor och religiösa rörelser runt om i världen. Och det går oftast allt för lätt att där bli medlemmar. Ja, det är i vissa fall lättare att *bli* medlem, än att *undgå* detta. — Medborgare i Sion blir man bara genom att födas där. —

I

I denna stad bor de förlossade trygga för alla faror. Runt omkring Sion finns en stor och hög mur — en mur som blivit kallad FRÄLSNING. (Jes. 60: 18.) I denna mur finns portar som blivit kallade LOVSÅNG. Vi förstår varför denna stad aldrig blivit intagen av främmande folk: Konungars Konung regerar därinne — den "Gamle av Dagar". Pris ske Gud! Han, den högste håller den själv vid makt. —

De som bor i Sion behöver inte svälta, ty Herren tillför Sioniterna livsmedel dag efter dag. Psalmisten beskriver detta så underbart: "Ty Herren har utvalt Sion, där vill han hava sin boning. Detta är min vilostad till evig tid; här skall jag bo, ty till detta ställe har jag lust. Dess

förråd skall jag rikligen välsigna, och dess fatiga skall jag giva bröd tillfyllest. Dess präster skall jag kläda i frälsning, och dess fromma skall jubla högt." Ps. 132: 13—16.

Ingen, utom vi själva, kan utestänga oss från denna härliga, allt tillräckliga, välsignade frälsning. Om vi lever med Herren, och Han får leva i oss, så undfar vi därigenom kraft att forma vårt jordeliv efter den mönsterbild, som Han själv har givit oss. Han, som i sin stora nåd, har givit oss hemorts rätt i Sions härliga stad, genom att vi fått födas in i den himmelska familjen. —

Det andliga Sions folk är ett lyckligt folk. —

Ett folk, helt olika andra folk, är dessa sioniter. Man lägger märke till dem. Det är som om man mötte Jesus själv då man ser dem — de utstråla Hans härlighet. De äro fria från mänskliga lågheter. Avund, bitterhet, girighet, kärlekslöshet är främmande för dem. De förtala icke, men tala öppet om rätt och orätt. De kunna tala öppet, ty sanningen har gjort dem fria. De tala om nödvändigheten om självkännedom. Men de inte bara tala om detta, de äro också villiga att offra sig själva för att hjälpa andra fram till detta underbara liv. De äkta sioniterna igenkännas på sitt ödmjuka sinnelag. De uppträda alltid i ödmjukhetens tjänaredräkt. De har inte behov av att bli något stort i människors ögon, men äro *andliga* personligheter. Sådana äro dessa som är födda i Sion! De ge oss en försmak av himmelen. — Och allt är Konungens verk. Halleluja!

II

De bo endräktigt tillsammans i Sion detta kungliga folk. De bär alla *en* dräkt — den korsmärkta dräkten. Någon annan dräkt passar ej i deras sällskap. Bara den som gör sin Konungs vilja är en äkta Sionit. Det finns sådana, som till

det yttre, vill ge sken av att bära korsdräkten, men som inuti är fulla av all slags orenhet såsom förtal, avund, oförsonlighet, prestigelusta, hämndbegär och trätlystnad. Här på jorden söka de blanda sig med de äkta sioniterna för att oroa och söka ointetgöra deras arbete. De söka sig till deras led för att där söka få en möjlighet till att själva få synas — de söker efter en plats i solen. Men de vill inte gå korsets väg, försakensens väg, smälekens och föraktets väg. —

De äkta sioniterna är inte rädda för den vägen. De går gärna till Jesus utanför lägret. De lever inte för att synas, utan de lever genom att dö för varje dag. Därför är det kvalitet på dessa människor — de är äkta alltigenom. De är villiga att tjäna Jesus varhelst *Han* ställer dem. De är fasta, orubbliga, alltid överflödande i kärlek och till allt gott verk skickliga. De vet att deras arbete i Herren inte är fåfängt. —

Ja, det är något sällsamt med dessa Sions fria medborgare. Det är en härlig fläkt över dem. De är *äkta*, därför är de också spontana. De är också ett utgivande folk. De välsigna dem som förbanna. De glädjas över andras lycka. De gråter över andras olycka. De har varken tid eller behov av att syssla med det egna jaget. De är alltid upptagna med att tjäna. Ja, se på dem, det räcker inte för dem att vara kyrkibesökare och mötesdeltagare — *hela deras liv är en gudstjänst*. Och när de samlas så är det i endräkt — och hur skulle det kunna vara annorlunda? De är ju ledda av en och samme Ande — Guds goda, heliga Ande. —

III

Sioniterna bor vid strömmen, och strömmen bor i dem. "En ström går fram, vars flöden giva glädje åt Guds stad..." Ps. 46: 5. "Ja, vi hava där Herren, den väldige; han är för oss såsom floder och breda strömmar; ingen roddflotta kommer där fram och de väldigaste skepp kan ej fara däröver." Jes. 53: 21.

Ja, så är det! Där Guds kraft väller fram, där kan ingen mänsklig kraft göra sig gällande. Där finns inga stora predikanter, inga stora helbrägdagörare, men där finns *tjänare* genom vilka Herren får bevisa sin storhet. I denna stad finns bara *ett* stort namn: JESUS KRISTUS. KONUNGARNAS KONUNG. —

Mänsklig visdom, talang och pengar kan aldrig heller ersätta Guds kraft och smörjelse, men det kan ställas i Herrens tjänst. Det gäller för människan att kapitulera inför Jesus. Att dö bort från allt det människor förtröstar på, ja, att

VARFÖR GÅR DU SORGSEN?

Varför går du sorgsen, med din blick mot jorden?

Är då Gud nu död? Är Han ej kvar?

Minnes du ej fasta löftesorden:

"Din Fader ock om dig ju omsorg har."

*All din omsorg vill Han taga, sköta, bära,
INGEN omsorg Han på dig har lagt!*

*O, så slut dig tryggt till Fadershjärtat kära
Vila vid Hans oinskränkta makt!*

*Vet du ej, att Han är när dig alla stunder,
Och är alla stunder lika stor?*

*Vet du ej, att Han ännu var dag gör under
Och förhärligas i den som tror?*

*Kanske syns Hans tron dig nu så gränslöst
fjärran?*

*Dina böners svaga vingar synes dit ej nå?
Har dock mången gång, då du ej märkte
Herran*

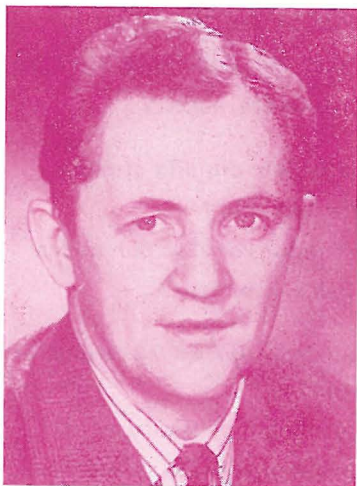
Honom täckts att då dig allra närmast stå.

akta det som ett avskräde, för att få del av det som är mer värt än allt annat: kunskapen om Jesus Kristus. Då blir det naturligt att inte sträva efter att själva få komma fram och synas — *strömmen* för oss framåt. Halleluja! Vi får då insikt om att vi leva endast av Guds nåd. På den vägen går man från härlighet till härlighet. Herren ger oss kraft för uppgifterna. När vi upptäcker vår egen fattigdom får vi också syn på Guds rikedom. På så sätt kommer vi i en rätt ställning till Gud och blir beroende av Hans möjligheter.

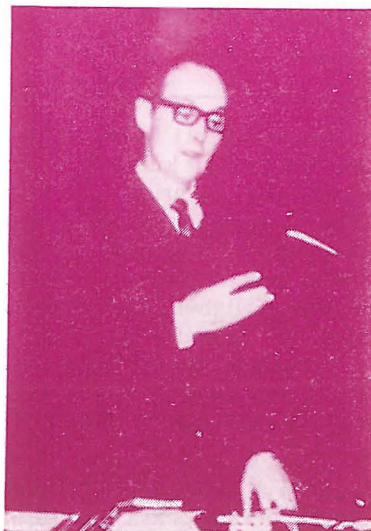
Må Gud välsigna och hjälpa oss alla så att vi bli äkta sioniter, så att Herren också kan säga om oss: Dessa äro födda där. Amen!

A. Imsen

Erik Gunnar Eriksson

Helge Erixon

EVANGELI

EVANGELISTERNAS ÄMBETE FOSTRAN OCH ARBETE –

FRÅGOR SOM VARIT FÖREMÅL VID EVANGELIST OCH

Som vi lovade i föregående nummer återkommer vi här med en rapport från evangelist- och predikantdagarna i Jönköping.

Bibelstudierna och samtalen kom i huvudsak att röra sig omkring evangelisationen — evangelisternas kallelse, fostran och uppgift, samt församlingarnas ansvar.

Flera bröder deltog med bibelstudier och inlägg i de berörda frågorna.

Det framgick att ett mycket stort antal ungdomar i denna väckelse upplever evangelist- och missionärskallelsen. I detta förhållande ligger något av väckelsens egenart och en påminnelse om hur brådskande vårt ärende egentligen är. Detta förpliktigar oss att tillse och hjälpa dessa ungdomar in i sin kallelse och att församlingarna därför blir vakna över sitt mycket stora ansvar i fråga om förböner och offer.

Det framhölls av flera bröder att den som har kallelse bör börja tjäna i sin hemförsamling och där visa sitt själavinnarenit. Efter att där visat allvaret i sin kallelse, blir det en naturlig sak och en förmån för församlingen att utsända och med

Maranatavittnen

*Offer och gåvor till
kan sändas till Stur-
samlingens i Stock-
sion, Frihetsvägen*

ATIONEN

FÖRSAMLINGARNAS ANSVAR med FÖRBÖN OCH OFFER —

R BIBELSTUDIER OCH SAMTAL
PREDIKANTDAGAR

le i Jönköping.

angelist-missionen
vård, Maranataför-
lm Evangelistmis-
Jakobsberg.

sina förböner och offer följa, stödja och ansvara för evangelisten.

Det framhölls också att evangelisten ute på fältet bör stå i ständig kontakt med sin församling och dess föreståndare, samt vid behov av hjälp eller vägledning i olika frågor först vända sig dit. Såsom lemmar i samma kropp, "genom det bistånd var led giver", finner dessa frågor, utan någon yttre organisationsform, sin andliga och praktiska lösning.

Broder Arne Imsens mycket instruktiva och klarläggande bibelstudier och inlägg i dessa frågor kommer att återgivas i kommande nummer av MIDNATTSROPET.

Under kvällarna hölls offentliga möten, då bröderna Helge Eriksson, Anders B. Andersson m. fl. förkunnade Guds ord med stor frimodighet. Stora skaror samlades och Guds kraft var mäktigt i verksamhet.

Vännerna i Jönköping hade också på ett mycket föredömligt sätt sorjt för deltagarnas lekamliga spis. Hjärtligt tack vänner!

Erik Gunnar Eriksson

Donald Bergagård

Agne Barke

Alf Petersson

EN FÅNGE VITTNAR:

"TILL MIDNATTSROPET!

Ja, detta skall vara ett vittnesbörd –
men kanske jag i alla fall först bör
tala om vad jag är för person. . .

NAMN: Karl-Göran Bengtson

BOSTAD: Fängelset, Norrköping

ÅLDER: 31 år

YRKE: Förbrytare – tills för en
tid sedan.

Detta är vad som hänt mig . . ."

*Ja, så börjar faktiskt denna märkliga
berättelse av en man som nåtts av väc-
kelsen och fått möta Jesus och Hans
förvandlande makt under sin fängelse-
vistelse. – Läs fortsättningen här invid.*

HÖGINTRESSANT

Den 7 mars kom pastor Agne Bark tillsammans med ett tjugotal Maranatasångare till fängelset här i Norrköping för att vittna, sjunga och spela för oss intagna. Jag visste att dom varit här tidigare, men tyvärr hade jag inte en tanke på att närvara den gången. Nu gick jag att bevista mötet enbart för att en kamrat till mej bad en-träget att jag skulle göra honom sällskap. —

Efter det vi tagit plats i salen, tittade jag på den grupp av "Maranamedborgare" jag hade framför mig. Det slog mig omedelbart — vad dom såg lyckliga och glada ut allesammans! Nu, i dag, vet jag varför dom utstrålade denna lycka och glädje; dom är alla frälsta. — Eftersom jag var bland de sist anlända kom jag att sitta på en av de främsta bänkraderna, så jag hade bara ett par meter mellan mig och sångarna. —

Dom sjöng mycket vackert och sången fann omedelbart vägen till mitt hjärta. Sångerna sjöngs med en så underbar inlevelse; särskilt minns jag när vi alla gemensamt sjöng den vackra barnabönen "Gud som haver barnen kär . . ."

Efter mötet gick jag fram till pastor Bark och frågade om han kunde skaffa mig några grammofonskivor med Maranatasånger. Han lovade genast att göra detta och om några dagar fick jag personligt besök av honom. Jag fick fem stycken skivor och några böcker, som jag sätter stort värde på efter

Agne Bark med sångargrupp.

att ha läst dem. Särskilt en som bär titeln "Jesus botar dig!"

Jag letade nu också fram min bibel och lydde pastor Barks råd att först läsa Johannes-evangeliet. Där fann jag ordet: "... Jag är livets bröd, den som kommer till mig, han skall aldrig hungra, och den som tror på mig skall aldrig någonsin törsta..." Joh. 6: 35.

Nu sen Jesus öppnat mina ögon och fått mig att inse i

vilken förnedring jag framlevt mitt tidigare liv, förstår jag hur underbar Jesus är. Då jag bad om förlåtelse för alla mina synder, hörde Han mig, och gav mig en sinnesfrid och ett inre lugn, som känns så skönt. Pris ske Gud!

Under den senast gångna månaden har jag läst ofta och mycket i min bibel, och fått gå från klarhet till klarhet. Förr hade jag inte en tanke på bibeln

— nu kommer den i första rummet. Det är många kvällar som min kvällstidning får ligga oläst. Jag läser i stället Guds ord — där står allt. —

Jag tackar också Jesus för att pastor Agne Bark blev sänd till mig. Han kommer ibland hit till fängelset och hälsar på mig. Då undervisar han mig och förklarar det jag inte förstår. —

Söndagen den 28 mars var Maranata här igen på fängelset. Med sig hade dom vid detta tillfälle en gäst från Stockholm. Det var en ung man på nitton år och han talade till oss intagna. Hans inledning till vittnesbördet var: Det är roligt att vara frälst. — Och detta är då verkligen sanning. Jag känner själv en ständig glädje i mitt inre, som bara växer sig starkare. Mitt hjärta jublar av tacksamhet, glädje och förväntan inför det som Jesus har i beredskap åt mig. När tiden är inne får jag veta det! —

Under många år har jag förbrutit mig mot lagen — under många år har jag också suttit i fängelse. Nu har dock Jesus till slut dragit mig till sig, förlåtit mig mina ogärningar och givit mig frid i hjärtat. —

Till alla olyckliga människor vill jag säga — och jag vänder mig särskilt till mina olycksbröder: Var inte längre Djävulens redskap. Han hjälper dig inte när du kommer i nöd, då bara hänskrattar han. Skaffa dig istället en bibel, läs den varje dag och begrunda det du läser. Böj dig i ödmjuk bön. Ja, du kan bedja, även om ditt ordval, liksom mitt, inte blir så fint. Är bara ditt hjärta med så hör Han dig. Tro mig — jag vet.

Överlämna dig åt Jesus! Han ger Dig allt det du i tro ber Honom om. — Och till sist: Pris ske Gud, för den härliga frälsning jag fått.

OBS.!

Viktigt meddelande till Midnattsropets kommissionärer!

På förekommen anledning vilja vi påpeka att Midnattsropets kommissiärer själva på respektive postanstalter måste efterhöra och avhämta sina tidningsrullar. Postverket utsänder ej något meddelande om sådan försändelses ankomst, utan makulerar istället paketet om det ej avhämtats inom bestämd tid. Fr. o. m. detta nr utkommer alltid Midnattsropet den 1:sta varje månad. —

Evangelister och andra kommissionärer uppmanas också att ovillkorligen alltid i god tid anmäla adressförändringar eller uppsäga abonnemang.

Midnattsropets exp.

LOVSÅNG

Av Birgitta Strömbäck

"Då skolen I sjunga såsom i en natt då man firar helig högtid, och edra hjärtan skola glädja sig, såsom när man under flöjters ljud tågar upp på Herrens berg, upp till Israels klippa." Jes. 30: 29.

Lovsång i natten — lovsång i denna tidsålders natt. Det är Guds folk som är samlat till helig högtid. Det är en blodtvagen skara som prisar sin Frälsare och Konung. Vilken helig glädje! Vilket triumferande jubel!

Hördes lovsång i det gamla Israel, så höves den ju än mer Guds församling.

"Då skolen I sjunga såsom i en natt, då man håller helig Högtid..."

Det är ingen vanlig sång — den är inspirerad av den Helige Ande, och ingen som ej har smörjelsen kan deltaga i den. Det är Gud som slår an en sträng i själen, och människoanden svingar sig salig mot skyn. Det finns inte ord till att beskriva denna lovsångs hemlighet. — "Det är gott att lovsjunga vår Gud, ja, det är ljuvligt; lovsång höves oss." Ps. 147: 1.

Det är djävulen angeläget att nedtysta lovsången, ty den är ett starkt vapen mot honom — han känner dess udd.

Lovsångens underbara makt ser vi i berättelsen om Josafats seger: "Och just som man begynte med sången och lovet, lät Herren ett angrepp ske bakifrån på Ammons barn och Moab och folket ifrån Seirs bergsbygd, dem som hade kommit mot Juda; och de blevo slagna." 2 Krön. 20: 22.

Vid den stora invigningen av Jerusalems återuppbyggda mur under Nehemjas ledning ljöd också lovsången mäktigt: "Och jag lät Juda furstar stiga upp på muren. Därefter anordnade jag två stora lovsångskörer och högtidståg; den ena kören gick till höger ovanpå muren... och den andra lovsångskören gick åt motsatt håll... Och sångarna läto sången ljuda. Och de offrade på den dagen stora offer och voro glada, ty Gud hade berett dem stor glädje. Och glädjen från Jerusalem hördes vida omkring." Nehemja 12: 31—43.

Det finns många slags glädjeyttringar bland Guds folk, men jag tror att lovsången är den förnämsta. Men den förutsätter självuppgivelse — vilken är nödvändig vid all sann tillbedjan — för att denna heliga glädje skall springa fram ur själens djup.

Lovsången föds i hjärtat som en svag ton kanske, men den växer och utvecklas till en allt rikare fullhet. Man kan sjunga med förståndet och man kan sjunga i Anden — Guds Ande är naturligtvis tillstädes i båda fallen. — Sången i Anden är ej på förhand inlärd utan gives av den Helige Ande i samma stund. Det gäller att gripas av profetisk Ande och ställa sig till Guds förfogande. Gud kan taga ut en och en för denna tjänst, men en hel församling kan också på en gång gripas av denna profetiska hänryckning och lovsjunga Gud i mångstämmig kör. — Det är en försmak av lovsången därovan.

Jesus frälsar

Forts. fr. sid. 3

och vittnat om Jesus. Vi har sett hur Gud stadfäster sitt ord med under och tecken — syndare blir frälsta — sjuka helade — gamla läsare blir förnyade och börjar på nytt jubla i den Helige Ande. Guds ord är i sanning levande och kraftigt ännu idag! —

Maranata-hälsningar
Oliwer Strömgård

Midsommarkonferens i Falköping

den 15 juni — 27 juni

Mötestider: Se ortstidningarna.

Talare: Donald Bergagård, Charles Tönder m. fl.
Maranatavittnen.

Logi kan ordnas för tillresande om anmälan i god tid göres pr telefon 0515/138 70.

Sionförsamlingen

Tage Nilsson:

DEN SMALA VÄGEN

"Den port är trång, och den väg är smal, som leder till livet, och få äro de, som finna den." Matt. 7:14.

Guds ord säger att den sant troende människans väg är smal. Ingenstans skall man finna att den är bred och lättframkomlig. Kamp, möda, försaker och lidanden har alltid mött dem, som sökt taga sin kristendom på allvar. Många har sökt en lättare och bredare väg att komma fram på och samtidigt få räknas som goda kristna. Inte minst i denna sena tid har man försökt bredda vägen. Kvar står dock: den smala vägen leder till livet — den breda till fördärvet. Men man gör avfälliga kristna till sina föredömen och finner sina normer utanför Ordets ram. Följden har blivit förvärldsligade församlingar, avfolkade gudstjänster, en kristendom utan kraft.

Många söker bredda vägen för att få världens bifall och erkännande och det har också lyckats. Så går en avfällig kristenhet mot avgrund och förtäpelse. Ve, den som lett människorna vilse! De har en svår dom att vänta, dessa som förstört andra!

Apostlagärningarnas kristna vandrade den smala vägen. Det var en föraktad väg, men en övermåttan härlig väg. Det är på den vägen, ännu i dag, en levande Jesus uppenbarar sin härlighet. De himmeiska rikedomarna utdelas endast till dem som vandrar den smala vägen, och till dem som är villiga att gå "utanför lägret" och bära Kristi smälek.

Tage Nilsson

På denna väg kan vi inte räkna med hjälp vare sig från världsliga myndigheter eller religiösa system. — Hjälpens kommer från Herren! Och hjälpen är den Helige Andes kraft. Ju trängre passen blir, ju mera strömmar den ner över oss. När smädelsernas stenregn faller över oss och glåporden haglar, fylles hjärtat med glädje och fröjd i den Helige Ande. Det är dessa erfarenheter som gör den smala vägen till en härlig väg. O, vad det är underbart att få vandra denna smala väg med Jesus över trons höjder istället för att dväjas nere i den religiösa buskvegetationen där snarorna lurar förrädiskt.

Se till att du inte glidit ut på den breda vägen, kära vän! Akta dig på människors gunst mer än Herrens välbehag och är du mera mån om att likna världen än att efterfölja Jesus, då har du kommit ut på farlig mark.

Stå upp och skaka av dig den breda vägens damm och smuts — fly för ditt livs skull bort från allt djävulens bländverk. Denna världen skall snart förgås. Skilj dig från allt som kan hindra himmelsfärden. Midnattstidens väckelserop går i dag ut: Maranata — Herren kommer! — Är du med på den smala vägen?

Missionens Herre ...

Forts. fr. sid. 5

Redan som nyfrälst kände jag Guds kallelse att gå ut i missionens tjänst. Gud visade mej ett land, som jag, sedan dess i min tanke, aldrig kunnat lämna. Jag trodde dock att detta aldrig skulle kunna förverkligas och inte heller ville jag detta. Gud stod dock fast vid sin kallelse. Jag flydde då istället längre bort från Gud för att undkomma Hans kallelse. —

Men Gud lämnade mig inte. Han sökte mig på nytt och förnyade sin kallelse. Jag började förstå att Gud menade allvar och bad nu om Hans vägledning och kraft att gå offervägen. Gud har hört min bön och jag fick nåd att giva mitt offer. —

Det kostade mig det käraste jag ägde här i livet, men jag har också fått uppleva en underbar välsignelse. Jag har också sett hur Gud är med och hjälper den som ger sig helt åt Honom. —

Var aldrig rädd att ge det Gud begär av dig — han begär ej mera än du orkar med. Sedan får du tillbaka det du gett och en välsignelse över ditt liv, som är det härligaste vi kan uppleva i denna världen. —

Inga Hall.

Ny sångbok inom kort

Till glädje för många kan vi meddela att vår sångbok nu i det närmaste föreligger färdig och kan inom kort rekvideras från Förlaget Midnattsropet, Fack 583, Jönköping. Den rymmer 130 sånger och priset blir cirka 1:—. Där återfinnes alla våra kära Maranatasånger tillsammans med det allra värdefullaste ur tidigare väckelserörelsers sångskatter.

Väckelsens ...

Forts. fr. sid. 2

Hur skall dessa faror övervinnas? Alltfler får anledning ställa den frågan, ty på plats efter plats talar man öppet om nödvändigheten av att det blir nytt vin i nya läglar. Tyvärr är alltför många upptagna med tanken att få igång en ny verksamhet och "ordna" en ny församling. Men sådana yttre manifestationer löser som regel inga andliga problem. Vad som behövs är en ny ande. Vill man nå andliga resultat måste man praktisera Guds ord. Lydnaden måste upprättas och respekten för bönens suveräna makt återvinnas. Det kan bli en maratonkamp mot alla pratsjuka, självvalda predikant- och äldsteämnen, men bedjaren vinner i det långa loppet. Här är det icke mängden som avgör stridens utgång utan fastmer uthålligheten hos förebedjarna. I bönen lär man känna den andliga människan. En väckelse föds, livnärs och utvecklas endast i den atmosfär förbönen, tacksägelsen och lov-sången förmår skapa. Det betyder så ofantligt mycket att Guds folk kommer tillsammans i bön. Den som har fått en vision om vad Jesus Kristus vill göra i denna sena tid har inget intresse av att uppta tiden med att diskutera negativa före-teelser i det ena eller andra sammanhanget. Ty skall gemenskapen bli berikande och befrukta tron måste all negativism övervinnas med tack-sägelse. Negationerna tillhör icke trons folk, som gör anspråk på sina rättigheter i Kristus Jesus. Dessutom måste all panisk iver att organisera och ordna församlingar bekämpas. Då gemen-skapen är upprättad i bönen kommer Anden genom Ordet ge full klarhet och ledning, ty först då är förutsättningarna skapade för att alla frågor som rör verksamheten kan få en gudomlig lösning. Endräkt i bönen är viktigare än något annat. Därför är det bättre att skaran reduceras till en liten grupp visionära bedjare än att man föser tillsammans en blandad hop vars endräkt begränsar sig till ett gemensamt religiöst in-tresse. Det är skillnad på intressegemenskap och livsgemenskap. Hasta icke med offentlig verk-samhet, men var angelägen om att få kontakt med sådana som vill viga sig i förbönens tjänst, så kommer också alla andra frågor att steg för steg finna sin gudagivna lösning. Så länge det finns människor som på detta osjälviska sätt vill tjäna Gud kan en väckelse aldrig stoppas. Det är lika omöjligt att stoppa den som det är att hejda våren, ty sådan är livsrytmen i Guds rike.

Min fråga

I denna spalt söker vi svara på frågor in-sända från läsekretsen — frågor som i första hand beröra Bibelns sanningar, det andliga livet och vår verksamhet. Sänd din fråga till MIDNATTSROPET, Surbrunnsg. 60, STOCKHOLM VA. Märk kuvertet "Min fråga".

★

FRÅGA: Jag förstår att ni i Maranataväckel-sen ej accepterar statskyrkans lära om dop och konfirmation — varför?

Mötesbesökare — kyrklig.

SVAR: Det finns i Nya Testamentet intet stöd för spädbarnsdop och vårt mål är ju att på alla områden låta Guds ord och nytestamentlig praxis vara avgörande för vårt handlande. Dopet förut-sätter en medveten tro. Mark. 16: 16, Rom. 6: 3—8, 1 Petr. 4: 21. — Konfirmationen gör den villfarelse som ligger till grund för spädbarns-dopet ännu mer upprörande, genom att man här också bjuder fram till nattvardsbordet människor, som i de flesta fall, ej äger en personligt medveten tro eller kristen bekännelse.

FRÅGA: Jag skulle gärna önska veta om kato-likerna är frälsta.

Mötesbesökare — kyrklig.

SVAR: Enbart att man tillhör en kyrka, ett samfund eller någon annan religiös organisation är ju inte någon garanti för att man är frälst — inte ens att man säger sig vara Maranatavän. Det är människans personliga förhållande till Jesus och Hans fullbordade försoningsverk som avgör allt.

FRÅGA: Det finns människor som kommer direkt från synden, blir frälsta och döpta i den Helige Ande i första mötet de besöker, andra går på möten år efter år, beder och läser Guds ord och söker leva ett exemplariskt liv, men får ändå inte uppleva Andens dop. Hur kan detta komma sig?

Lösnummerköpare.

SVAR: Andens dop är ingen premie, som blir oss tilldelad på grund av vår förträfflighet, utan en fri gåva. Apg. 2: 38. Andens dop är en del av frälsningen, som vi upplever på samma sätt som vi mottager syndernas förlåtelse — av nåd genom tron på Jesus. Apg. 10: 43—48.

MIDNATTSROPET
Surbrunnsgatan 60
Stockholm VA

Brev från läsekretsen

Till Midnattsropet!

Jag är glad och tacksam över att fortfa-
rande, genom Guds stora nåd, få vara med
bland Maranatafolket och jublande få sjunga:

"Väckelsen är här, Väckelsen är här.

*Hela gamla Sverige skall skakas av Guds kraft
O, ära Halleluja! Väckelsen är här."*

I dag kan man med fog tala om att kristen-
heten är uppdelad i två läger. I det ena beder
man om väckelse och i det andra har man
väckelse och tackar Gud för väckelse. Ja, det
är en märklig företeelse i dessa dagar att man
i förhyrda lokaler runt hela vårt land tackar
Gud för väckelse medan man i kyrkor och
kapell beder om väckelse. —

Det är en annan sak, som också är väldigt
aktuell för många kristna idag. Man vill gärna
vara med och jubla, fröjdas och vara salig bland
Maranatafolket, men man vågar inte taga steget
fullt ut och ställa sig med båda benen i de för-
aktades skara, utan vill fortfarande ha sitt namn
i en eller annan kristen organisation. Så lyssnar
man på vad människor säger: Du skall inte läm-
na Guds församling! Du skall inte överge din
församlingssamfund! Du skall inte splittra! —

Det är alldeles riktigt att man har förpliktet-

ser där man har sitt namn. Man har ansvar i
förbönen och ansvar för ekonomiska åtaganden
för missionen och församlingens verksamhet.
Själva säger man: Jag trivs där inte längre —
jag vill vara med bland Guds fria folk så mycket
som möjligt. Man söker kompromissa. Och ge-
nom kompromisser blir man till slut utan per-
sonligt ansvar. Det finns inga möjligheter att
helt tjäna Gud genom att kompromissa.

Men den som helt och odelat ställt sig till Guds
förfogande för Hans verk, har också fått upp-
leva rika välsignelser. Gud bor icke i hus som
är gjorda med händer, utan i renade och för-
krossade hjärtan. Vi, du och jag, skall vara den
Helige Andes tempel. Gud är inte beroende av
kyrkobyggnader, matriklar och andra mänskliga
påfund. Han vill att vi skall vara lemmar i Kristi
kropp, som är församlingen, och där vara var-
andra till tjänst.

Vi har länge nog trälät i ökenland, men Gud
har nu av nåd låtit komma vederkvickelsens
tider. Den som vill får komma och den som kom-
mer får uppleva, att Jesus ännu är densamme
och att Han i denna sena tid vill upprätta och
förnya sitt folk.

Karin Larsson
Malmö

Midnattsropets redaktion!

Jag vill tacka så mycket för
de båda Midnattsropen jag fått,
och har nu bestämt mig för pre-
numeration på tidningen. Den
har verkligen varit till stor väl-
signelse för mig. Den har in-
spirerat mig och fyllt mig med
längtan efter mera av Gud.

Halleluja!

Guds ord har blivit mat för
mig — och jag behöver inte
längre söka mig till veckotid-
ningar och TV. Midnattsropet
har väckt mig över att många
kristna församlingar idag kom-
mer allt längre bort från Gud
och likheten med den första
kristna församlingen. Man har

förlorat kraften från Gud och
för att inte dö ut fullstän-
digt börjar man organisera sin
verksamhet alltmå, anordna
hobbykvällar för ungdomen och
engagera sig i politiken. Nej,
kristenheten måste börja om!
Vi måste tillbaka till den ur-
kristna församlingens kraft-
källor och arbeta för evange-
lium istället för att sprida poli-
tisk propaganda. (Matt. 6: 33)

Kära bröder och systrar, jag
tror att vi lever i den yttersta
tiden. Jesus kommer snart! Låt
oss alla offra oss helt för Gud!
Jag önskar er alla Guds rika
välsignelse!

En förnyad broder.
Jan Eklund

Midnattsropet

Organ för andlig väckelse

Utkommer varje månad

Red. och ansv. utg.
ARNE IMSEN

Redaktionskommitté
DONALD BERGAGÅRD
ERIC-GUNNAR ERICSSON
ANDERS B. ANDERSSON

Tidningens adress:
Surbrunnsgatan 60
Stockholm VA
Tel. 32 80 02 - Pg 57 16 20

Lösnummer 1 kr.
Pren. kr. 10:— pr år
För pren. pg 1 25 99

BIBELSTUDIET:**FÖRTALET —****ETT FARLIGT VAPEN**

Satan använder sällan uppenbart köttsliga människor i förtalets tjänst. Han vet att dessa har svårt att bli trodda. I vanliga fall väljer han sådana som tros vara fromma och andliga; någon som omgiver sig med en atmosfär av skenhelighet. Ett sådant verktyg kan han bruka. —

Förtalaren känner till allt om alla. Han vet allt om andra människors familjeangelägenheter. Närhelst du möter honom, har han något nytt att berätta om andra. Hans sinne är fyllt av andras synder och misslyckanden, och han återkommer ständigt till dessa. Nåd och förlåtelse vet han inte någonting om. Hela hans inställning till andra är dömande. — Att Kristus är syndares vän, berör honom inte. Att den förlorade sonens Fader välkomnade hem sin vilsegångne son (Luk. 15: 20—24), intresserar honom inte. Att Jesus kom, inte för rättfärdiga, men för syndare, har ingen betydelse för honom (Luk. 15: 7). Församlingen är, enligt hans mening endast för rättfärdiga och inte för syndare. Hans uppgift består i att köra ut den som begått en synd för tjugo år sedan, och det kan inte bli tal om förlåtelse för densamma. —

Guds ord är mycket klart rörande den som har syndat. Den som ej ångrar sin synd skall uteslutas, men den som ångrar sig skall ha upprättelse och förlåtelse. Det är på detta sätt vi skall handla (1 Kor. 5: 4—5; 2 Kor. 2: 1—10).

Jag kände en man, som alltid vägrade att åtaga sig någon post i församlingen. Han deltog regelbundet i mötena, men ville inte låta sig väljas till någon speciell uppgift. Han överlämnade åt pastorn och styrelsen att bestämma i församlingens angelägenheter. Denne man lade sig aldrig i andras angelägenheter, men de som syndade och råkade falla, hjälpte han i ödmjuk ande. Ingen hörde honom tala illa om någon. Han talade alltid väl om sina medmänniskor och hade aldrig något ofördelaktigt att säga. Grannarnas privata affärer intresserade honom inte. Skvaller och förtal som han fick höra, lät han gå in genom det ena örat och ut genom det andra. Han lät inga rykten gå vidare. Varje söndag var han på sin plats i kyrkan. Han deltog med fröjd i gudstjänsterna och mottog nya välsignelser för sin själ. Han kände det inte som sin uppgift att syssla med andra kristnas synder, men var mycket noga med att han själv hade allt klart med Gud. Andra människor överlämnade han i Guds

Maranataväänner!

Kom in och hälsa på oss i Maranataförsamlingens "boklåda" i Stockholm. Vi tillhandahåller kristen väckelse- och uppbyggelse-litteratur och grammofonskivor m. m.

Utan köptvång får Du gärna lyssna på de senaste inspelningarna av våra sånger.

Du kan också förnya Din prenumeration på MIDNATTSROPET.

Adressen är Surbrunnsgatan 60. (Strax intill Odenplan.)

händer. — Han var en underbar kristen — alla älskade honom. Han orenade sig aldrig med smutsen runt omkring sig. Han gick sin egen väg — levde sitt eget liv. Han var alltid lycklig i sin frälsning. Satan kunde aldrig få honom att utföra orena gärningar, ty denne man hade nog med att vakta sin egen själ. —

O, att alla kristna handlade på samma sätt — huru mycket bättre skulle det inte vara! Vi behöver inte med våra klumpiga händer söka stödja Guds ark (2 Kon. 6: 6—7). Gud tager vara på sitt eget verk. Varför förtala andra? Gud avskyr den egenrättfärdige fariseén, men Hans hand är alltid uträckt mot den avfällige och ånglande (Luk. 18: 9—14).

Forts. nästa nr.

Ur OSWALD J. SMITHS BOK:

"Strid för sanningen!"